



De beloning voor dit werk vertaalde zich in een consultancy overeenkomst met BMC in mei 1962. Deze overeenkomst werd wel iets strakker neergelegd dan het handje schudden met John Cooper. Als tegenprestatie voor hun ontwikkelwerk aan de Cooper motoren en het niet

commercieel gebruiken van deze relatie ontving Downton Engineering 2500 pond per jaar los van de productie- en ontwikkelkosten. Ze mochten niet hetzelfde doen voor concurrerende firma's, maar waren vrij om privé kopers te adviseren en te helpen. Ze werden dan ook de specialisten voor motor-tuning. BMC leverde hen zelfs de Mini Coopers direct af fabriek vanuit Longbridge. Beroemde Downton klanten waren o.a. Aga Khan, Steve McQueen en Lord Snowdon.



In 1964 bestelde Alec Issigonis een speciale Mini Cooper bij Downton die hij daarna meenam naar Modena tijdens zijn eerst volgende bezoek aan Enzo Ferrari.

De volgende keer de laatste beslommeringen van Issigonis met de Cooper ontwikkelingen.

Joop Groos

EVEN GELEDEN

In 1997 kwamen we bij de London to Brighton-rit een bijzonder persoon tegen. Hij was langer dan 2 meter en reed Mini. Hij had de voorstoel eruit gesloopt en zat op de achterbank! Helaas is mr. John Cooper overleden maar ik mocht daar bij die rit, op de boulevard in Brighton, met hem op de foto!

Met alle Mini meetings hebben we ontzettend veel mensen leren kennen. We hadden op het laatst een vast groepje: de 4 windrichtingen. Bennie en Jolanda uit Oude Pekela (Noorden), wij uit Castricum (Westen), Wouter en Hester en Marco en Joke uit Krimpen a/d IJssel (Zuiden) en Lei en Bibi uit Venlo (Oosten).

Zo hebben we nog velen mensen meer ontmoet! Het wordt eigenlijk wel weer tijd voor een meeting...

John en Miranda Giling



LEDENDAG

Zondagmorgen 12 april vertrokken we met onze Mini richting Hoogland. Daar was een (nieuwe) ledendag. Omdat we ons vorig jaar lid hadden gemaakt van de Mini Seven Club waren we benieuwd naar deze dag.

We hadden wat voorbereidingen getroffen zoals een picknickmand en dekentje op de achterbank inclusief een tank vol benzine en maakten ons op voor een dik anderhalf uur rijden midden van het land. Voor ons toch wel een hele belevenis met ons kleine autootje tussen de grote kolossen op de snelweg... Zoef zoef links en rechts haha, maar ontzettend leuk.

Heel aangekomen bij Café de Plank stonden er al wat Mini's jong en oud op de parkeerplaats.

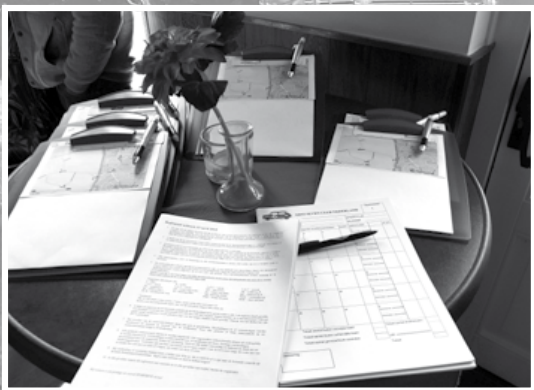
Binnen werden we hartelijk verwelkomt en voorzien van een kop koffie en cadeautje in de vorm van een klembord, kon de dag beginnen. De vereniging stelde zich voor en uitleg over de verschillende activiteiten volgden. Verschillende puzzelritsystemen werden uitgelegd... Voor ons en dan vooral voor mij onbekend terrein.

Gelukkig heeft mijn man Bennie al ervaring met dit soort dingen, hij deed dit altijd al met zijn Land Rover defender. Een hele berg aan informatie verder stapten we met z'n allen in de Mini's voor een oefenrit. Dit keer ging ik achter het

stuur, want op deze manier had ik nog nooit routes gelezen. De eerste route met de pijltjes was gelukkig niet zo moeilijk de letters opschrijven wel... Er stond in het reglement wat we op moesten schrijven. Haha wij waren allang blij dat we de oranje bordjes met letter opmerkten. De tweede lukte ook aardig. Af en toe schoot ik aardig in de stress, maar als het al mis ging was het makkelijk om weer op de goede route te komen. Datzelfde gold voor het bolletje pijltje. Wat inderdaad wel verwarrend voor mij was, was dat er overal Mini's rond reden en ik daardoor steeds dacht dat we verkeerd zaten, maar Bennie gelukkig z'n hoofd koel hield. Na afloop onder het genot van een glaasje de routes doorgesproken en hadden we het nog helemaal niet zo slecht gedaan. Zo eindigde onze eerste ledendag en vertrokken we weer op weg naar Drenthe. We hebben een leuke dag gehad en gaan ook zeker nog meer ritjes maken met onze Mini.

Groet aan iedereen;

Bennie en Nina de Jonge



DIT IS NOG EENS 'ANDERE KOEK'



Op de 'nieuwe' ledendag werd uitleg gegeven van de verschillende ritten systemen en gelegenheid geboden voor een oefenrit. Dát leek mij wel wat. Bij de Midden Limburg rit deed ik voor het eerst een poging om bij de MSCN een puzzelrit te rijden en we bakten er echt helemaal niks van. Dan vraag je je toch af. Ben ik echt zo dom? De beste manier om daar achter te komen deed zich dus op de nieuwe ledendag voor. Rita van Laar woont in Hoogland en ze had in haar eigen omgeving een rit uitgezet waarin eigenlijk alle spitsvondigheden verwerkt waren die gebruikelijk zijn bij de puzzel ritten in onze club.

De ervaring daarvan deed me sterk denken aan de spelletjes die we vroeger op het schoolplein met elkaar speelden. Ook daar golden 'regels' bij; de regels van het spel. Daar werd streng de hand aan gehouden, anders speelde je 'vals'. Wee je gebeente! Uitsluiting was je straf als je 'het niet goed' deed.

Anders dan bij de spelletjes op het schoolplein is bij deze puzzelritten, dat je streng voor jezelf moet zijn. Je moet er steeds op bedacht zijn zelf de spelregels in acht te nemen, of, je gaat in de fout. Dat was ik me tevoren nog niet zo bewust. Maar -onderweg- werd me dat wel heel duidelijk. Gelukkig was ik zo verstandig geweest om op aanraden van Ria Groos mijn ziel en zaligheid in handen te leggen van een 'oude rot'. Ton Burgel bood me de gelegenheid deze rit bij hem te navigeren.

Dat begon meteen al goed. 'Bij de blauwe vlag' starten. Ik zag helemaal nergens een blauwe vlag. Tot Ton hem me aanwees. Ja, duidelijk, hoe kan je dat over het hoofd zien? Ik bloosde van schaamte. Het gaat wat ver om alle blunders hier te beschrijven. Het waren er wel veertig. Dat komt gewoon doordat je er 'blanco' aan begint. Nog nooit zo'n puzzelrit gereden. Je hebt geen benul waar je op moet letten en waar je naar moet kijken, laat staan dat je daarbij steeds de spelregels in je achterhoofd moet hebben.

Onderweg neemt het respect voor degenen die dit puzzelritje heeft uitgezet van regel tot regel toe. Je moet je voorstellen; bij elke volgende aanwijzing in de routebeschrijving is er rekening mee gehouden dat de navigator het daar 'fout' doet. Dat betekent, dat waar je dan verkeerd rijdt weer een aanwijzing opdoemt die je terugbrengt op de bedoelde route. Om telkens vast te stellen of je goed gereden bent waar je

'fout' kunt gaan, staat er langs de route dus een bordje met een letter of cijfer, wat je op je kaart mag noteren. Zo kunnen ze aan het eind van de rit gewoon zien hoe vaak je 'in de fout' bent gegaan.



Dat het niet zondermeer 'makkelijk' gaat, blijkt wel uit het feit dat we steeds weer dezelfde Mini's tegenkomen die ons tegemoet rijden of uit zijstraten op ons afkomen. Kan je nagaan hoe vaak ze 'ons' zijn tegen gekomen.

Al met al, heel leerzaam zo'n oefenrit. Begin nu een beetje te begrijpen hoe het de bedoeling is. Dat houdt wel een uitdaging in om weer aan een volgende rit deel te nemen met de leesbril op en de routebeschrijving op schoot. Dit is nog eens 'andere koek'.

Wim Fournier

